

ת"פ 43763/01/21 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו יחיא (עציר) - נוכח

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 43763-01-21 מדינת ישראל נ' אבו יחיא(עציר)

בפני בעניין: כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד רמה קלימי ועו"ד לי מגן
המאשימה
נגד
מחמד אבו יחיא (עציר) - נוכח
ע"י ב"כ עוה"ד יוחאי הזז
הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים שונים בעבירת של **אינמים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירת **חבלה במזיד ברכב** לפי סעיף 413 לחוק.

על פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן ביום 19.1.21 בשעה 14:28 לערך, צעדה המתלוננת לעבר חנות TO GO (להלן: "החנות") בשכונה 7 ברהט, בה עובדת. הנאשם העיר למתלוננת על כך שלא אמרה לו שלום ושלא "תשחק" עצמה דתייה. המתלוננת המשיכה לעבר החנות והנאשם בעקבותיה. המתלוננת עדכנה את בעל החנות הסמוכה (להלן: "רמי") על שאירע ועל כך שזה מפריע לה וביקשה ממנו לומר לנאשם שיפסיק את התנהגותו.

הנאשם ששמע את הדברים אמר למתלוננת "זונה", עזב את החנות והביא ממקום סמוך משטח העמסה מעץ, אותו השליך על דלת החנות.

לאחר מכן, הגיע הנאשם לפתח החנות וקילל את המתלוננת, אולם רמי אחז בו על מנת שלא יכנס. בעוד רמי אחוז בנאשם, הוציא הנאשם סכין והחל לאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה תו שהוא מניף את הסכין לעברה ואמר לה: "**אני אראה לך מה זה, את לא תישארי פה**" וקילל אותה וזאת בכוונה להפחידה.

על פי עובדות האישום השני בכתב האישום המתוקן ביום 17.1.21 בשעה 20:00 לערך הגיע הנאשם לבית שכנו המתלונן בבית מספר 161 בשכונה 7 ברהט ונכנס כשהוא מעשן. המתלונן ביקש ממנו ללכת, שכן ילדיו היו שם. הנאשם קילל את המתלונן, המתלונן ביקש שוב שיצא והנאשם יצא.

ביום 18.1.21 בשעה 02:00 לער, שב הנאשם לבית המתלונן כשפניו אל רכב מסוג מיצובישי כשהוא אחוז

בחפץ חד. במועד זה חתך הנאשם את שני צמיגי הגלגלים השמאליים ברכב באמצעות החפץ החד.

טענות הצדדים:

2. **ב"כ המאשימה** הגישה את גיליון ההרשעות של הנאשם [ת/1] ואת המאסר המותנה שנקבע בת"פ 47510-03-19 [ת/2].
3. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו בהם הגנה על שלמות גופו ועל חירות הפרט וזכותו להגנה על שלוות נפשו. נטען, כי מדובר באיומים שאינם ברף הנמוך, שכן הם לוו בשימוש במשטח העץ אותו זרק הנאשם לעבר המתלוננת וכן בשימוש בסכין.
- לעניין האישום השני נטען, כי הנאשם פגע בפרטיות המתלונן וברכשו תוך שהוא מבצע את העבירות באמצעות חפץ חד, ובעוד המתלונן נמצא בביתו עם ילדיו.
4. נטען כי מתחם הענישה ההולם בגין האישום הראשון הינו בין מס' חודשי מאסר קצרים עד ל-12 חודשי מאסר בפועל ובגין האישום השני בין מס' חודשי מאסר קצרים עד ל-10 חודשי מאסר בפועל.
5. נטען כי יש לזקוף לזכות הנאשם עד הודאתו והחיסכון בזמן השיפוט. בד בבד, הנאשם ביצע מספר עבירות בתיק זה בעוד תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה מתיק קודם.
צוין, כי בתיק זה אין ממצאים למחלת נפש.
6. לסיכום, ב"כ המאשימה עתרה למאסר בפועל ברף הגבוה לכל אחד מהאישומים, ובמצטבר אחד לשני, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לקורבנות העבירה.
7. **ב"כ הנאשם** ביקש להפנות לסעיף 40ב לתיקון 113 בחוק העונשין, לפיו העקרון המנחה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם.
8. כן הפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה במהלך מעצרו של הנאשם לפיה הנאשם היה מאושפז כשבוע ימים לפני האירוע דנן בשל מצב פסיכוטי פעיל. לשיטת ב"כ הנאשם ולפי העולה מן חוות הדעת הפסיכיאטרית מדובר במצב של קרבה לסייג לפי תיקון 113, הגם שלא נמצא קשר סיבתי בין המצבי הנפשי לבין ביצוע העבירות.
9. לטענת ב"כ הנאשם חוות הדעת הפסיכיאטרית אשר מצביעה על כך שהנאשם חש שכל הסובבים רודפים אותו, מצביעה על כך שקיים קשר הדוק בין האישום הראשון לאישום השני בעקבות מצבו הנפשי של הנאשם ומשכך נטען כי מדובר באירוע אחד.

10. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לפיה מתחם הענישה בעבירת איומים בהחזקת סכין מתחיל במאסר מותנה ועד 12 חודשים בפועל וביקש לאבחן את הפסיקה שכן לטענתו הנאשם קרוב לסייג.

11. ב"כ הנאשם טען כי המתחם המתאים בנסיבותיו של הנאשם הוא בין מאסר מותנה לבין 7 חודשי מאסר בפועל. כן ביקש להפעיל את המאסר המותנה אשר קיים כנגד הנאשם חופף לעונשו של הנאשם לפחות במחציתו.

12. לעניינו קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, נטען כי הנאשם הודה ולקח אחריות וכי הוא סובל ממחלת נפש, מנותק מבני משפחתו וכי אין לו תמיכה בזמן שהוא בבית הסוהר. כן נמסר כי הנאשם מטופל עתה בשירות בתי הסוהר. ב"כ הנאשם עתר לכך כי בית המשפט יעשה שימוש בתיקון 113 לחוק העונשין ויגזור את דינו של הנאשם במתחם אשר ביקש ולמקם העונש בחלק התחתון של המתחם.

13. **הנאשם** בדבריו האחרונים מסר כי הוא מצטער על שעשה ומביע חרטה. לטענתו לא יודע כיצד הגיע למצבים אלו, מסר כי לא מרגיש טוב והיה תחת השפעת סמים. טען כי היה בטיפול אצל פסיכיאטר ושחרר כשהוא לא במצב טוב. טען כי לא התכוון להגיע לסיטואציה אליה הגיע עם המתלוננת ולא ידע שזה יגיע למצב כזה. לטענתו לא ידע שיש לו תנאי וכי הוא הפר אותו. מסר כי הוא רוצה לחזור לעבוד ולהתפרנס.

דין והכרעה

14. הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה, האם יש לקבוע במקרה זה מתחם עונש נפרד לכל אחד מהאישומים, או שיש לראות בשני האישומים אירוע אחד. אין מחלוקת בין הצדדים, כי כל חלקיו של האישום הראשון מהווים אירוע אחד.

15. מלאכה זו נבחנת על פי מבחן הקשר ההדוק, לפיו יקבע מתחם ענישה אחד לכל העבירות אם נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על תוכנית עבריינית אחת, משמע, קיומו של תכנון משותף, שיטתיות בביצוע העבירות, סמיכות זמנים ומקום וקשר בין העבירות (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.15)).

16. לטענת הסנגור, מתקיים קשר הדוק בין האירועים, לאור סמיכות הזמנים ומאחר שנעשו על רקע אותו מצב נפשי, המתואר בחוות הדעת הפסיכיאטרית, לפיו הנאשם חש רדוף על ידי אנשים בסביבתו.

17. בבחינת האירועים המתוארים בכתב האישום אכן, סמיכות הזמנים היא הגורם היחיד המצביע על קשר אפשרי בין האירועים. פרט לכך, מדובר במתלוננים שונים ללא קשר ביניהם, בזירות עבירה שונות ובהתנהגויות שונות. בנוסף, לא קיימת חפיפה בערכים המוגנים שנפגעו או במידת הפגיעה בהם בכל אחד מהאירועים.

18. על פי חוות הפסיכיאטרית שבתיק, הנאשם סובל מהפרעה סכיזואקטיבית והשתחרר מאישפוז פסיכיאטרי רצוני ממושך, מספר ימים לפני ביצוע העבירות, בהיעדר אינדיקציה להמשך אישפוז בכפיה. לא נמצא קשר סיבתי בין מעשי הנאשם ובין ההפרעה הנפשית, אף שנמסר, כי שהה במצב פסיכוטי שאריתי כרוני בעת מעצרו. נמסר, כי הנאשם חש רדוף על ידי סביבתו, אך לא על ידי נפגעי העבירה. הנאשם מסר, כי התלונות הן תוצאה של העלילה בשל רצון בני משפחתו להביא לאשפוזו והכחיש את עיקר מעשי העבירה. הנאשם עצמו לא קשר בין התנהגותו בשני האירועים למעט תחושתו הכללית כי הוא נרדף וקורבן לעלילה.

19. על פי האמור בחוות הדעת מצאתי, כי יש מקום לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי המעשים שנעשו בסמיכות הזמנים הם חלק מאפיזודה נמשכת אחת שהנאשם שהה בה כאשר ברקע מצבו הנפשי המעורר, גם אם אין בו כדי להביא לפטור מאחריות כמובנו בחוק העונשין. משכך, יש לקבוע מתחם עונש אחד למעשי העבירה. אציין, כי גם לו קבעתי, שיש לקבוע במקרה זה שני מתחמים נפרדים לכל אישום, היה מקום להטיל על הנאשם עונש כולל אחד. במובן זה, וגם בשים לב לשיקולי הענישה שיפורטו להלן, הנפקות המעשית שיש לשאלה זו קטנה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

20. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

21. באישום הראשון הערך החברתי שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא ההגנה על שלוות הנפש, שלמות הגוף והביטחון של המתלוננת.

ברע"פ 2038/04 לם נגד מדינת ישראל ((4.1.16), פסקה 7) נקבע, כי "האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

22. עוצמת האיום על המתלוננת במקרה זה היא ברף הגבוה. הנאשם נטפל אל המתלוננת (ללא כל רקע נטען קודם) ברחוב, הלך אחריה עד למקום עבודתה ושם המשיך במעשי תוקפנות, בהשלכת חפץ. לאחר מכן עזב את המקום, אך חזר כשהוא ממשיך באיומיו תוך הנפת סכין. הנאשם נבלם באירוע על ידי רמי ועולה מן העובדות, כי פוטנציאל הסלמת האירוע במקרה זה בלתי מבוטל, לולי נבלם על ידי אחר שמנע ממנו מלהיכנס לחנות ולפגוע במתלוננת.

23. מידת הפגיעה בערכים המוגנים באישום השני איננה מבוטלת. תחילתו של האירוע בהפרת פרטיות המתלונן, עת שהה במקום עם ילדיו והמשכו בפגיעה משמעותית ברכושו של המתלונן, תוך שימוש בסכין והכל ללא רקע קודם

המסביר את הדעת.

24. בבחינת מידת אשמו של הנאשם בשני האירועים קיימת רלוונטיות לחוות הדעת שהוגשה בעניינו. אין לקבל את עמדת המאשימה לעונש, כי משנמצא הנאשם כשיר ואחראי ולא נקבע קשר סיבתי בין מצבו הנפשי של הנאשם למעשי העבירה, חוות הדעת איננה רלוונטית. לא כך מורה המחוקק.

25. בחוות הדעת בסיס לטענת ב"כ הנאשם, כי קיים במקרה זה מצב הרלוונטי לקביעת מתחם הענישה, של קרבה לסייג הפלילי או לכל הפחות השפעה ממשית על מידת אשמו של הנאשם בעת ביצוע העבירות.

הנאשם אובחן במצב פסיכיאטרי שאריתי עם מעצרו, ובחוות הדעת נמצא קשר בין ההפרעה הנפשית שברקע, וסממניה הכוללים תחושת רדיפה, בלבול, שינויים במצב הרוח ובתגובתיות, קושי באירגון קוגניטיבי ועד דמיונות והזיות ובין התנהגותו של הנאשם והסבריו להתנהגותו. זאת, גם אם על פי המבחנים המשפטיים אין קשר סיבתי המצדיק פטור מאחריות פלילית.

אין מנוס מקביעה, כי עמדת המאשימה לעונש בהיבט זה שגויה מהבחינה המשפטית ואינה נתמכת באמור בחוות הדעת.

26. עיינתי בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם לענין מדיניות הענישה הנוהגת, וכן עיינתי בפסקי דין נוספים, בנסיבות כאלה ואחרות, בהן הטילו בתי המשפט עונשים במנעד רחב שבין עונשים צופי עתיד ועד לשנת מאסר, בגין איומים שונים בשים לב לתוכן האיום, אופי האיום, הרקע לאיום וזהות המאיום.

27. מצאתי, כי שני פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם בטיעונו רלוונטיים לעניינו ובפרט ת"פ (חי') 1985-03-19 **מדינת ישראל נ' הוד** (4.5.21) שם נקבע מתחם עונש של מאסר על תנאי ועד שנת מאסר בגין איומים באמצעות סכין, בפתח ביתו של המתלונן על רקע תלונות המתלונן בגין רעש מדירת הנאשמת ועל רקע מצב נפשי רעוע של המתלוננת (שנקבע כנסיבה רלוונטית לקביעת המתחם).

28. מדיניות הענישה המקובלת בעבירה של חבלה במזיד ברכב נעה **בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של מספר חודשים שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות** (ראו למשל: רע"פ 6037/15 **צדקה נ' מדינת ישראל** (7.9.15); עפ"ג (מרכז) 21044-02-18 **מדינת ישראל נ' רודבסקי** (7.7.18); ת"פ (י-ם) 928 4-12-16 **מדינת ישראל נ' פחימה** (26.12.18); ת"פ (כ"ס) 56672-05-14 **מדינת ישראל נ' קלימקוביץ** (7.9.16)).

29. בשים לב למכלול השיקולים שהובאו לעיל לטיב המעשים, לעובדה כי מדובר במספר מעשי עבירה, כלפי מתלוננים שונים, למצב הנפשי שברקע ולמידת הענישה הנוהגת, מתחם העונש הכולל שיש לקבוע במקרה זה נע בין שני חודשי מאסר לעשרה חודשי מאסר.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

30. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה.
31. הבאתי בחשבון כי הנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי. בדבריו לבית המשפט נטל אחריות, אם כי לא מלאה, על מעשיו והביע שאיפה לחזרה לאורח חיים נורמטיבי.
32. לקחתי בחשבון, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בתקופת תנאי שהוטל עליו בגין ביצוע עבירה חמורה קודמת, בגינה ריצה עונש מאסר משמעותי. כן לקחתי בחשבון, כי לנאשם הרשעות נוספות בגין עבירות דומות, בצד רישומים בהם נמצא כי הנאשם אינו בר עונשין בשל מחלת נפש.
33. כמו כן אני לוקחת בחשבון את המצב הרפואי שברקע, שבוודאי הופך את מאסרו של הנאשם לקשה יותר לעומת אסירים אחרים. בד בבד, הנאשם זוכה לטיפול רפואי ונטילת תרופות סדירה מאפשרת את יציבות מצבו, מה שלא מבוצע באופן שלם כאשר הנאשם משוחרר בסביבת מגוריו.
34. לאור האמור אני מוצאת למקם את עונשו של הנאשם ברף נמוך של המתחם אך לא בתחתיתו.

סוף דבר

אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. הפעלת עונש מאסר מותנה בין חמישה חודשים מת"פ 19-03-47510, כך ששלושה מתוכם ירוצו במצטבר ושניים ירוצו בחופף.
- בסך הכל ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ג. מאסר מותנה בן 6 חודשים שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע למשך שלוש שנים מיום שחרורו.
- ד. פיצוי לע"ת 11 ו-ע"ת 14 ע"ס 1,000 ₪ לכל אחד מהם (ובסה"כ 2,000 ₪). הפיצוי ישולם החל מיום 15.10.21 ויחולק ל-5 תשלומים שווים ורצופים. אי עמידה באחד התשלומים תגרור תוספת פיגורים כחוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשפ"א, 07 יוני 2021, בהעדר הצדדים.